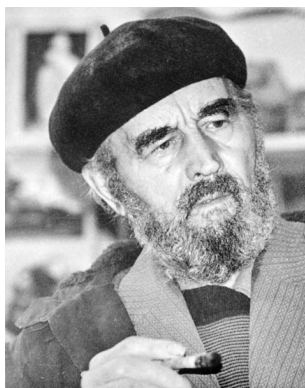

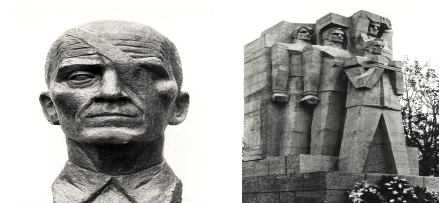
Л. Н. Гринюк

Левицький Павло Олександрович

ЛЕВИЦЬКИЙ Павло Олександрович (26. 06. 1926, с. Григорівка Чаплин. р-ну, нині Херсон. обл. – 02. 02. 2000, Вінниця) – скульптор. Обл. премія ім. М. Трублаїні (1975). Член НСХУ (1992). Учасник 2-ї світової війни. Бойові нагороди. Закін. Харків. худож. інститут (1962). Відтоді працював на Вінн. худож.-вироб. комбінаті. Учасник обл., всеукр. мист. виставок від 1974. Створював станк. і монум. скульптури, пам'ятні знаки. Деякі роботи зберігаються у Вінн. худож. і краєзн. музеях.

Фотоілюстрації

Основні твори

пам'ятники – комсомольцям 1920-х рр. (смт Томашпіль [Вінн. обл.](#), 1969), І. Бевзу (Вінниця, 1982); мемор. комплекс на честь полеглих воїнів (Вінниця, 1972); «Командир партизанського загону» (1973); скульптурні композиції – «Материнство», «Клятва партизан», «Мати і дитя» (усі – 1974), «Пієта» (1987), «Трагедія війни» (1990); пам'ятні знаки жертвам фашизму (м. Гайсин [Вінн. обл.](#), 1977), жертвам репресій 1937–39 (1990).

Рекомендована література

1. Вінниччина історична в образотворчому мистецтві: Альбом. В., 2011.

Покликання на статтю:

Левицький Павло Олександрович / Л. Н. Гринюк // Енциклопедія Сучасної України [Електронний ресурс] / Редкол.: І. М. Дзюба, А. І. Жуковський, М. Г. Железняк [та ін.] ; НАН України, НТШ. – К. : Інститут енциклопедичних досліджень НАН України, 2016. – Режим доступу: <https://esu.com.ua/article-53804>

2001-2023 © Ця енциклопедична стаття захищена авторським правом згідно з чинним законодавством України ([докладніше](#)).